

Op La Graciosa kom je weinig wandelaars tegen, nochtans kan je er prachtige wandelingen maken.

Het eiland bestaat bijna volledig uit wit zand dat is overgewaaid uit de Sahara, gemengd met vulkaanzand. La Graciosa heeft een haven met jachthaven, bars, restaurants en een supermarkt. Verder is er nog een postkantoor, en een basis- en middelbare school.

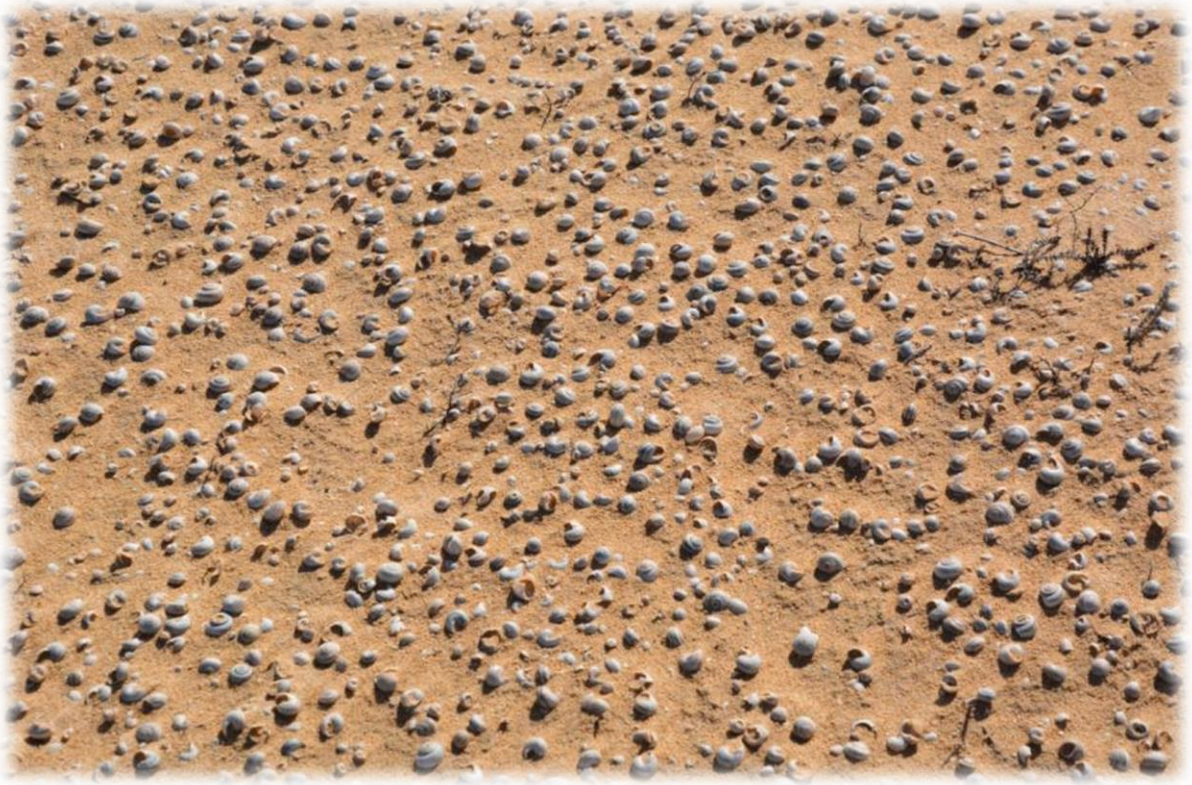
Op onze wandeling hebben we een klein stukje van een paar honderd meter waar het nogal pittig is, de passage langs de klif. Hier is een zekere tredzekerheid nodig en mag je geen hoogtevrees hebben.

Op La Graciosa zijn geen natuurlijke bronnen van water. Een tankschip zorgt dan ook voor drinkbaar water afkomstig van de ontziltingsinstallatie van Lanzarote. De Canarische archipel mag zich wereldpionier noemen inzake ontzilting van zeewater. Daar werd de techniek voor het eerst toegepast op grote schaal. Lanzarote beschikte reeds over een ontziltingsinstallatie in 1964.

Het gehucht Casas de Pedro Barba (de huizen van Pedro Barba) bestaat uit een kleine groep mooi ingerichte huizen. Het zijn vooral vakantiehuisen van rijke families uit Spanje en uit Tenerife. De tuintjes van deze huizen zijn allemaal goed onderhouden door de inwoners van La Graciosa die op die manier iets bijverdienen.

Op het strand liggen miljoenen kleine zeeslakjes.

We eten op een prachtige locatie, op het plaatsje Los Arcos.

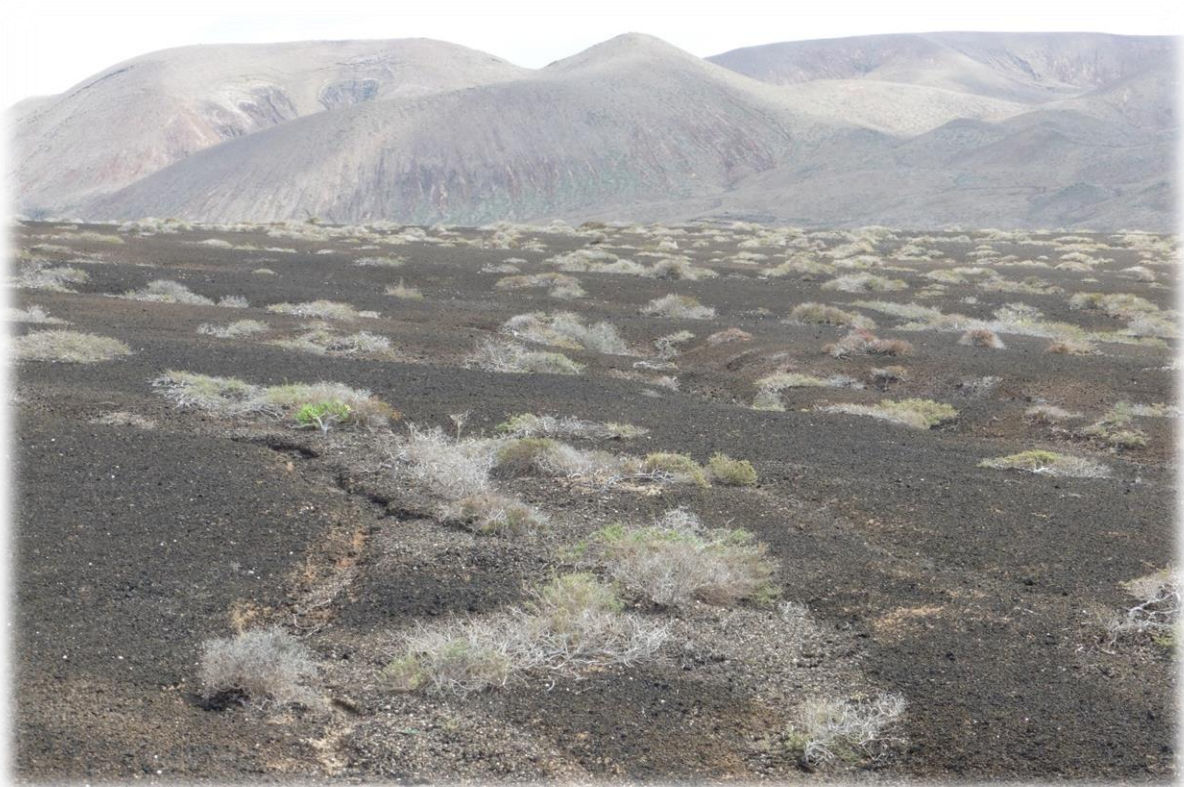
Op deze plaats zijn er een aantal natuurlijke bruggen uit lava. Onnodig te zeggen dat men deze natuurlijke bruggen niet mag betreden, dat is levensgevaarlijk.

Los Arcos is een ruige plek, zeer weinig bezocht, waar de bezoeker geniet van de natuur in zijn meest ongerepte staat. De witte zandduinen omringen het strand en de golven strelen de zwarte rotsen van de kust. Hier vormt de vulkanische kustlijn enkele grillige en verrassende natuurlijke bogen van basaltsteen van enkele meters hoogte.

Aan de voet van de Montaña Bermeja staat er een gedenkplaat als herinnering aan een dramatische gebeurtenis. Op 26/12/2013 was de Fransman François Christophe (47 jaar) met zijn dochter Bahia aan het wandelen aan de waterlijn toen er plots, uit het niets, een grote golf (tsunami) hen meesleurde in de zee. Beiden kwamen hierbij om.

De dappersten onder ons beklimmen Montaña Bermeja waarvan de top zich bevindt op 152 m boven de zeespiegel. Op de top staan drie stenen beelden.

We hebben een mooi panoramisch zicht van op de top van de Montaña Bermeja.

Op al die keren dat ik al in La Graciosa ben geweest is het de eerste keer dat de kerk toegankelijk is. Wat de inrichting betreft verwijst alles naar het vissersleven.

Ten noorden van La Graciosa liggen nog enkele onbewoonde eilandjes, rechts Montaña Clara en links Alegranza. Beide eilandjes zijn natuurpark en mogen niet betreden worden omdat er heel wat zeevogels leven. Verder heb je nog Roque del Oeste en Roque del Este, op de kaart 2 speldenprikjes groot.

Onderweg maken we nog een stop aan Mirador Del Rio. De belangrijkste kunstenaar/architect op Lanzarote was César Manrique. Mirador del Rio is onder andere door hem ontworpen.

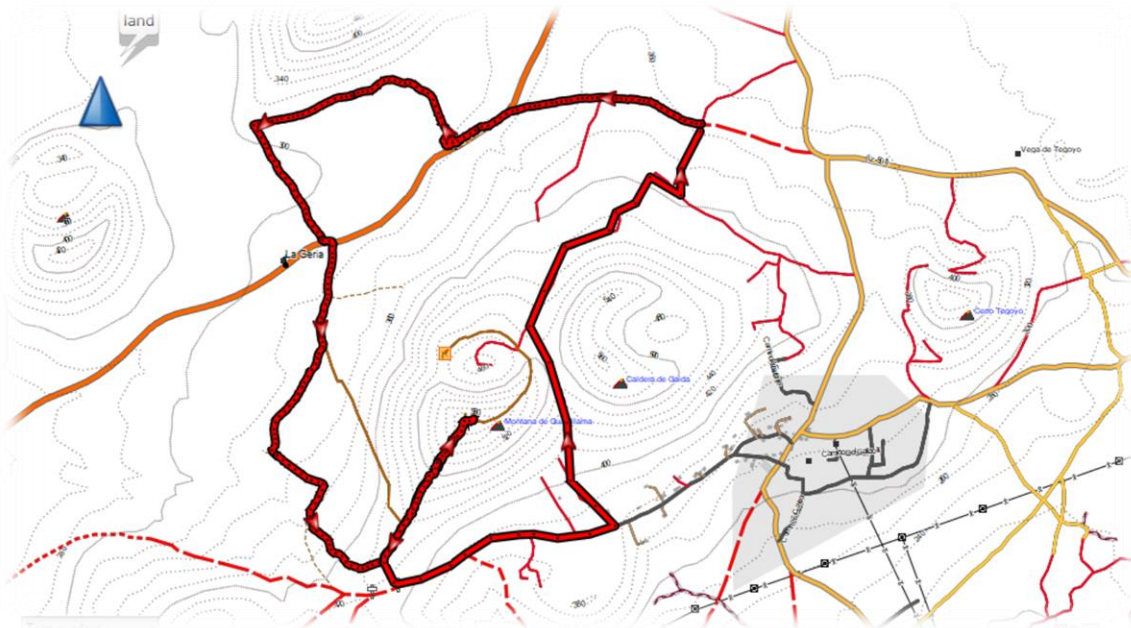

Het gebouw is geheel ontworpen uit lavasteen zelfs de bankjes waar je op zit. De cafetaria heeft twee ramen, die er uitzien als twee ogen, om naar de omgeving te kijken.

Dinsdag 20 februari 2018

- Wandeling : Tussen de wijngaarden van Uga en La Geria
- Gebied : La Geria
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 300 m
- Dalen : 300 m
- Duur : 5 uur

Doordat de bodem van Lanzarote weinig water vasthoudt, is landbouw op het eiland erg lastig. Daarom plant men sommige gewassen op een hoopje gruis van lava zodat de plant een beter wortelgestel kan ontwikkelen.

Aan de randen van dit lavaveld heeft zich een uniek wijngaardveld gevormd van miljarden kleine steentjes van vulkanische as ("lapilli" of picon genaamd). In dat pikzwarte gloeiende landschap werden duizenden wijnstokken aangeplant. Niet op de gebruikelijke manier, dat is hier niet mogelijk, vooral door het constante gebrek aan regen- en grondwater.

Letterlijk wijnstok per wijnstok moet in een kuil ingegraven worden in de vulkanische as. Slechts op die manier kan het weinige vocht uit de nachtelijke zeewind geabsorbeerd worden door het poreuze zwarte gruis, waarna het overdag in de kuil van de wijnstok loopt. Rond elke wijnstok wordt ook nog een halfmond muurtje van stenen gebouwd, om de plant te beschermen tegen de Saharawind die zo krachtig kan waaien dat het de bloesems zou vernietigen of de druiven zouden verschrompelen. Dit arbeidsintensieve systeem van wijnbouw wordt hier al toegepast sinds de achttiende eeuw. Voor één keer zit Manrique er dus voor niets tussen.

De kerstster kan op de Canarische Eilanden uitgroeien tot een struik van wel 4 meter hoog. Een Mexicaanse legende verklaart de verbintenis van de kerstster met Kerstmis. Het arme kind Pepita, dat geen cadeau kon kopen om op kerstnacht aan Christus te geven, plukte enkele onkruiden in de wegberm en maakte er een klein boeket van. Het kind was verteld dat een nederige, maar liefdevol gegeven gift aanvaardbaar was in de ogen van God. In de kerk begon het boeket te bloeien met rode en groene bloemen en de kerkelijke gemeente beschouwde dit als een kerstwonder. Vanaf dat moment werd de kerstster in Mexico Flores de Noche Buena genoemd.

We beklimmen de Montaña de Guardilama (604 m) van waaruit we een fantastisch uitzicht hebben op de wijnvelden. Het is de hoogste vulkaan in het centrale deel van het eiland. Op bovenstaande foto zien we de bodega liggen waar we na onze picknick de plaatselijke wijn hebben kunnen proeven.

Het is niet voor niets dat dit gebied vooral voor wijngaarden wordt gebruikt. Lavagrond van ongeveer 1000 jaar oud is de vruchtbaarste grond. Vanaf deze periode ligt er een dikke laag picon (kleine lavakorreltjes) op de gestolde lava. En het is net deze picon die de planten nodig hebben voor vochtopname en wortelvorming.

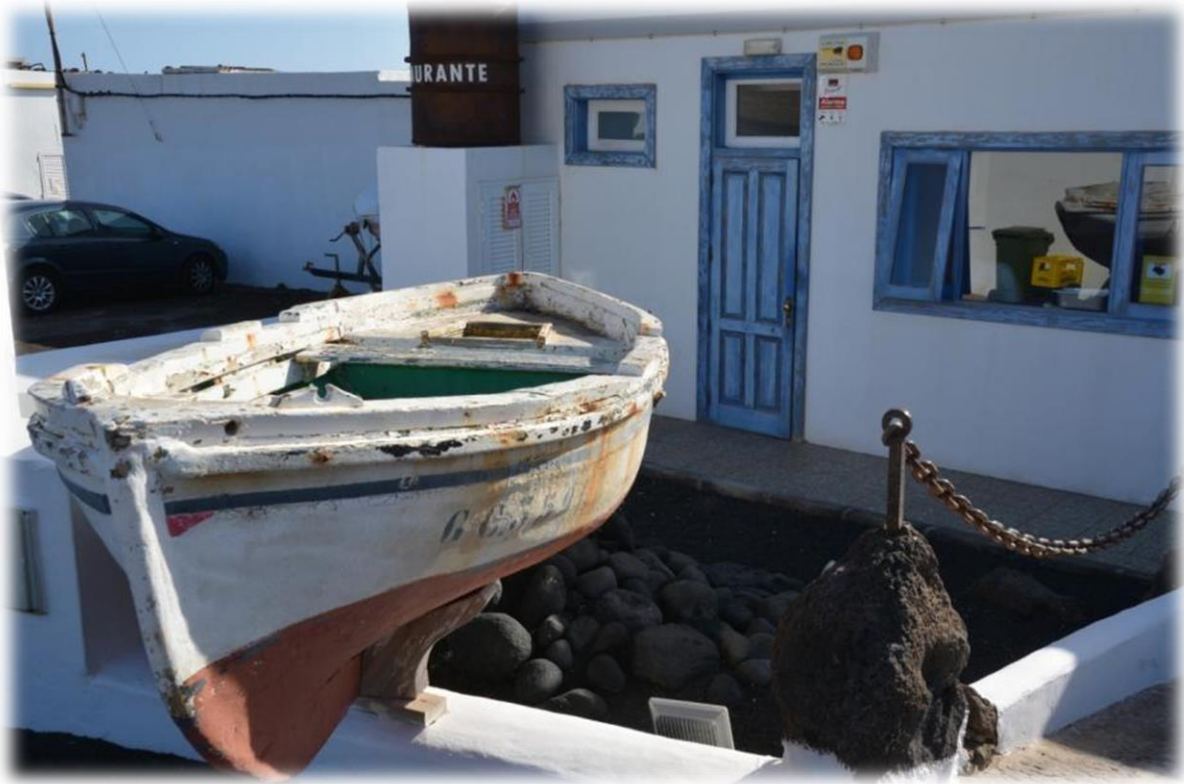
Heel uitzonderlijk kan men van op de top van de Montaña de Guardilama El Teide op Tenerife zien. Dit zou slechts gemiddeld eens om de 18 jaar gebeuren.

Wandelen we niet veel we fotograferen toch veel! Er is wat wind. Als de zon schijnt is het meteen te warm maar van zodra de zon even gaat schuilen achter een wolk is het te fris om zonder jas te stappen.

Tijdens onze wandeling gaan we in La Geria, in een van de vele bodega's, enkele plaatselijke wijnen proeven. Vooral de witte wijn is naar de zoete kant en heeft een hoog alcoholgehalte tot wel 19 graden.

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Playa Quemada. Letterlijk vertaalt betekent dit verbrande strand. Het is een nog authentiek plaatsje. Dit kleine vissersdorpje lijkt wel ontsnapt te zijn aan de toeristische ontwikkelingen van zijn achterliggende neven zoals Puerto Del Carmen en de luxe Puerto Calero jachthaven. Playa Quemada heeft zelf geen haventje maar de vissers trekken, na hun visvangst, hun bootje op het droge en plaatsen het bootje naast of voor hun huis.

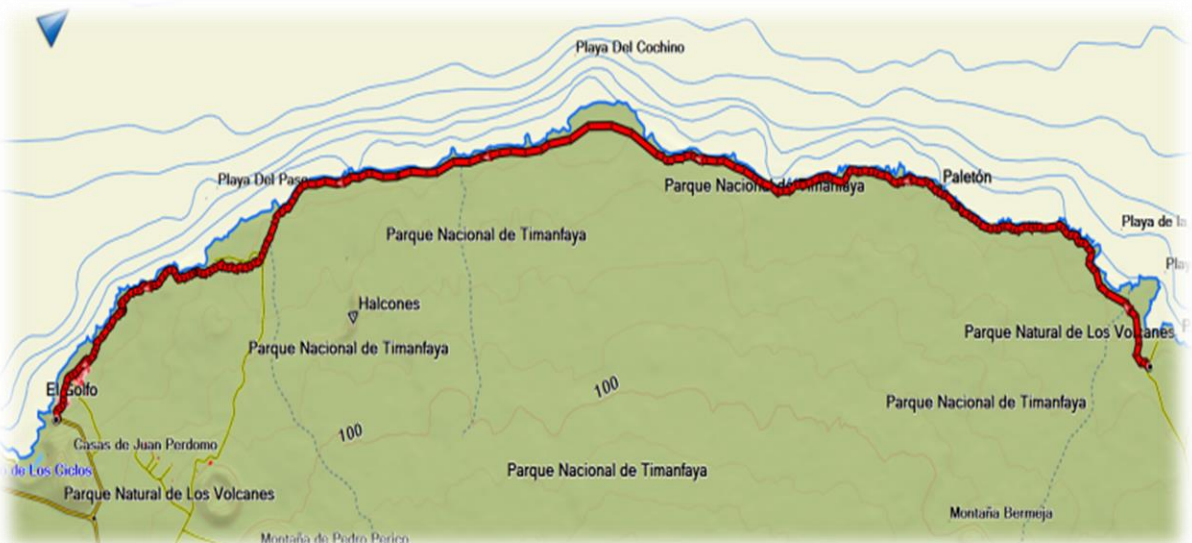
Het strand loopt geleidelijk af naar de zee; die redelijk rustig is en over het algemeen geen slechte stroming heeft waardoor hij ideaal is om in te zwemmen. Er zijn tevens 3 restaurantjes waar je heerlijke visgerechten kunt eten.

Woensdag 21 februari 2018

- Wandeling : Langs de kust door de lavavelden van het nationaal park Timanfaya
- Gebied : Tussen Playa de la Madera en El Golfo
- Afstand : 15 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 6 uur

Het gehele pad ligt in het Nationaal Park Timanfaya. Dit is het enige pad dat in het park bewandeld mag worden. Geen enkele andere wandeling op Lanzarote maakt dat je zoveel contact hebt met de vulkanische erfenis van het eiland.

Het is een tamelijke onstuimige zee en daardoor hangt er boven dit traject een waas van waterdruppels en maken de golven die in lavagaten gestuwd worden bizarre geluiden.

De oorspronkelijke bewoners, de Guanchen, werden door de Spanjaarden omschreven als reuzen. De Guanchen waren immers gemiddeld 1,80 m groot en de Spanjaarden, zeker in die tijd, waren erg klein van gestalte.

De Spanjaarden vonden dat de Guanchen een apart mensenras was (maar onderzoek heeft uitgewezen dat dit niet zo was), met enigszins dikke lippen, blond haar en blauwe ogen.

Bij de verovering vonden de Spanjaarden dat de Guanchen nog leefden in het stenen tijdperk. Ze hadden slechts een rudimentair pictoraal schrift en op La Gomera hadden ze een gefloten taal, Silbo.

Vermoedelijk waren de Guanchen afkomstig van Afrika. Om welke reden ook (oorlog, vervolging, ziekte, avontuur....) verlieten de berbers hun land vermoedelijk in boten van riet. In de omgeving van de Canarische Eilanden (zo heeft men uitgerekend) zou het riet rot geworden zijn en de boten niet meer vaarwaardig zijn geweest.